

Sygn. akt III AUa 997/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Teresa Czekaj (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Marcjanna Górską
Protokolant: st. prot. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2012 r. w Lublinie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 17 września 2012 r. sygn. akt IV U 474/12

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że datę początkową prawa do świadczenia przedemerytalnego W. K. ustala na dzień 21 marca 2012 roku.

Sygn. akt III AUa 997/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił W. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W odwołaniu od decyzji W. K. domagał się przyznania prawa do świadczenia i argumentował, że spełnił wszystkie wymagane przepisami przesłanki.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 17 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił W. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 1 marca 2012 r. (pkt I) oraz

zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz W. K. kwotę 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących podstawach faktycznych i prawnych.

W dniu 20 marca 2012 r. do organu rentowego wpłynął wniosek W. K. o świadczenie przedemerytalne. Do wniosku ubezpieczony załączył świadectwo pracy z dnia 30 lipca 2011 r., wystawione przez „Zakład (...)”, z treści którego wynikało, że stosunek pracy z wnioskodawcą został rozwiązany za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę z przyczyn dotyczących zakładu pracy (art. 30 § 1 pkt 2 k.p.). Decyzją z dnia 19 kwietnia 2012 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego, gdyż stwierdził, że pracodawca podał podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy, która nie uprawnia do przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy odwołanie ubezpieczonego uznał za zasadne. Wskazał, że zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. nr 120 z 2004r., poz. 1252) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która: 1/ do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta i 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn; 2/ w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji zatrudnienia; 3/ nadal jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotna; 4/ złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego 6- miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W ocenie Sądu Okręgowego stosunek pracy wnioskodawcy ustał z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Zaznaczył to sam pracodawca w treści wystawionego W. K. świadectwa pracy pisząc, że umowa o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem z przyczyn dotyczących zakładu pracy. W toku postępowania rozpoznawczego Sąd Okręgowy przesłuchał pracodawcę, który potwierdził, że rozwiązał z wnioskodawcą umowę o pracę z przyczyn ekonomicznych, co jest jednoznaczne z usytuowaniem powodu wypowiedzenia po stronie pracodawcy. Jak zgodnie stwierdzili wnioskodawca i jego pracodawca, stanowisko pracy wnioskodawcy zostało zlikwidowane i na miejsce W. K. nikt nie został zatrudniony. W tej sytuacji wskazanie przez wystawiającego świadectwo pracy ogólnego przepisu dotyczącego wypowiedzania umów o pracę, jako podstawy rozwiązania umowy o pracę, nie wyklucza uznania, że przyczyna rozwiązania umowy leżała wyłącznie po stronie pracodawcy.

Sąd Okręgowy wskazał, że treści przytoczonego wyżej przepisu nie wynika, aby ustawodawca wymagał wskazania konkretnego przepisu ustawy o zwolnieniach grupowych. Istotnym jest ustalenie rzeczywistej przyczyny, a zebrany materiał dowodowy jednoznacznie skazuje, że leżała ona wyłącznie po stronie pracodawcy. Oświadczenie wnioskodawcy, że został zwolniony z pracy, ponieważ „nie dawał rady chodzić po rusztowaniach” winno być w świetle jego dalszych wyjaśnień i pozostałych dowodów traktowane jako jego osobiste przypuszczenie co do wytypowania jego osoby do zwolnienia w pierwszej kolejności jako pracownika mniej przydatnego dla pracodawcy. W toku procesu pracodawca zeznał, że był zmuszony zwolnić kogoś z pracowników, zatem zwolnił wnioskodawcę, chociaż nie zauważył, by miał on problemy zdrowotne.

Z uwagi na to, że ubezpieczony spełnił również pozostałe przesłanki wymagane do przyznania świadczenia przedemerytalnego Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie przyznając prawo do świadczenia od dnia 1 marca 2012 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy w zakresie ustalenia daty początkowej prawa do świadczenia przedemerytalnego zarzucając naruszenie art. 7 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych poprzez niezastosowanie tego przepisu. Wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części i przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia od dnia 21 marca 2012 r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący organ podniósł, że zgodnie z art. 7 ust. 1 cyt. ustawy prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej od następnego dnia po dniu złożenia wniosku z dokumentami, o których mowa w ust. 3. W. K. złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego wraz z niezbędnymi dokumentami w dniu 20 marca 2012 r. W tym stanie rzeczy ustalenie daty powstania prawa do

świadczenia na dzień 1 marca 2012 r. nie znajduje uzasadnienia faktycznego i prawnego., bowiem prawo to mogło powstać dopiero w dniu 21 marca 2012 r., tj. od następnego dnia po złożeniu wniosku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3 tego artykułu. Jak wynika z lektury akt rentowych, W. K. złożył przedmiotowy wniosek wraz z wymaganymi dokumentami w organie rentowym w dniu 20 marca 2012 r. (k. 1-2 a.r.). Wobec powyższego, zgodnie z cyt. przepisem, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługiwało mu od dnia następnego po złożeniu wniosku i dokumentów, czyli od dnia 21 marca 2012 r. Sąd Okręgowy ustalił datę powstania prawa do świadczenia w sposób nieprawidłowy, nie uzasadniając z jakich powodów przyjął jako datę powstania prawa dzień 1 marca 2012 r.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu pierwszej instancji musiał ulec zmianie w zaskarżonej części w ten sposób, że w punkcie I wyroku jako datę początkową prawa do świadczenia przedemerytalnego W. K. ustalono dzień 21 marca 2012 r.

Mając powyższe na względzie sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., jak w sentencji.